

Vpričo Boga!

4. V cerkvi.

Cesarji in kralji imajo velike palače in v njih mnogo raznovrstnih lepih sob in soban, katere so odločene v razne namene. V eni vladar spi, v drugi dela po dnevi in rešuje vladne zadeve, v tretji obeduje itd. Posebno ima pa odločene sobe in sobane za vzprejemanje onih ljudi, kateri imajo osebno kaj opraviti z vladarjem: prositi ga kaj, zahvaliti se mu za kako milost, ali mu častitati itd.

Tudi nebeški Kralj, ki je ves svet njegovo bivališče, nebo in zemlja njegova prekrasna palača, si je odbral posebne kraje, kjer hoče, da bi ga hodili častiti, prositi, zahvaljevat. To je določil ne toliko radi samega sebe, marveč radi nas ljudi, ker je za nas tako najbolj primerno. Take kraje, kjer hoče ljubi Bog še na poseben način biti navzoč, imenujemo svetišča, cerkve in kapelice. Da se ločijo od človeških bivališč in se rabijo samo za službo božjo, morajo biti posvečena ali vsaj blagoslovljena.

Predpoda takih posvečenih krajev je bil oni prostor, kjer je prenočil očak Jakob, ko je šel k Labanu; goreči grm, ki ga je zagledal Mojzes v puščavi; sveti šotor in tempelj, ki so ju z velikimi stroški vsled božjega povelja napravili Izraelci.

Na omenjenem potovanju je Jakob v sanjah videl lestev postavljeno, ki se je z vrhom dotikala neba in so angeli po nji dol in gor hodili, na vrhu pa je bil Bog sam, ki mu je govoril tolažilne besede. Ko se prebudi, vzklikne: „Resnično, Gospod je na tem kraju... Kako strašen je ta kraj? Tukaj ni drugega kot hiša božja in vrata nebeška!“

Strašen se je zdel očaku ta kraj, ker se mu je v sanjah prikazal Gospod med svojimi služabniki in govoril ž njim, ali ni veliko svetejši in strašnejši kraj vsaka cerkev, kjer Jezus Kristus, božji Sin, bistveno in osebno stanuje noč in dan med nami in ga vedno obdajajo nebeški angeli! Zato piše sv. Bernard: „Po pravici svete imenujem te zidove, ki so jih škofje

posvetili v božjem imenu, po pravici imenujem sveto to hišo, ki Jezus Kristus sam prebiva v nji na altarju in angeli neprenehoma stražijo Najsvetejše v tabernaklju!“ Pa tudi občestvo svetnikov se v cerkvi razodeva na poseben način. Torej s svetim strahom prihajajmo v cerkev in svet strah navdajaj naša srca, dokler smo v svetišču Gospodovem! Sv. Martina je tako prešinjal ta sveti strah, da se je kar tresel, ko je stopil v cerkev.

Enako vzpodbuden je za nas dogodek o čudežnem grmu v puščavi, ki je gorel in ne zgorel, ki je Bog sam iz njega naznanil svojo pričujočnost Mojzesu in ga opomnil, kako spoštljivo naj se vede. „Sezuj svoje čevlje,“ mu pravi, „zakaj kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja!“ Mojzes poln svetega strahu, zakrije svoje obličje; zakaj ni si upal pogledati v Boga. — Še vse svetejši kraj nam kaže v naših cerkvah ona luč, ki tudi gori pa ne pogori — večna luč — namreč tabernakelj, bivališče našega nebeškega Kralja. Spomni se torej vselej Mojzesa in gorečega grma, kadar stopiš v cerkev in zagledaš to milobno brlečo lučico pred altarjem. Tudi tvoje srce naj spreleti sveti strah, kakor Mojzesa; saj je tudi tukaj, kakor bi od večne luči sem klical božji glas: „Tukaj so svetla tla!“ Oj skrbi, da se zavedaš v cerkvi božje pričujočnosti in se vedeš vselej dostojno. Čevljev ti sicer ni treba sezuvati, ko stopiš v hišo božjo, pač pa moraš zunaj pustiti vse posvetne misli. Tudi obraza ti ni treba zakrivati pri službi božji, a zatajevati moraš svoje oči in se ne radovedno ozirati okrog!

Jakobu na polju in Mojzesu v puščavi je Bog le enkrat na tako izreden način pokazal svojo navzočnost. Stalno pa je hotel na sličen način bivati med Izraelci v svetem šotoru in potem v Jeruzalemskem templju. Ne bom vam natančneje opisoval teh božjih svetišč, in tudi ne pravil, kako zelo spoštljivo so se movali duhovniki vesti v njih, marveč le to vam omenim, kako resnobno je Zveličar sam zahteval spodobno vedenje s tem svetišču Gospodovem. Jezus, ki je bil tako krotkega srca, ki je le z mirno besedo zavrnil drznega hlapca, ki ga je pred sodniki udaril za uho,

ki se ni ustavljal, ko so ga v smrt obsodili, mu nakladali težki križ in ga neusmiljeno pribijali nanj, ta neskončno krotki Jezus ni mogel mirno gledati oskrunjevalcev svetega templja. Ni mu bila zadosti rezka svarilna beseda: „Hiša mojega Očeta je hiša molitve, vi pa ste jo storili jamo razbojnikov!“ marveč — česar ni storil nikdar v svojem življenju — s tepežnico, iz vrvi spleteno, jih je nagnal iz svetišča Gospodovega!

Strašnejšega svarila bi tudi sveto pismo ne moglo povedati onim brezbožnežem, ki se celo v cerkvi — vpričo neskončno svetega Boga, vpričo nebeških množic — ne znajo ali nočejo lepo in dostojno vesti!

Natančnejše navodilo, kako se je treba vesti v cerkvi, ti podaja knjižica „Spodobno vedenje v cerkvi“. Le pridno jo prebiraj in se zvesto ravnaj po njenih naukih!

Za veliki petek.

Iz starodavnih časov se pripoveduje to-le: Hudodelnik je bil obsojen v smrt; divje zveri naj bi ga raztrgale. Že se je na morišču — v gledališču — nabralo tisoče ljudi; tudi kralj je prišel. Zdaj privedejo ubogega grešnika; ves se trese v smrtnem strahu; zakaj kmalu kmalu ga bodo divje zveri raztrgale z ostrimi kremplji in razmesarile z nabrušenimi zobmi. Že je zabučal trombe glas, znamenje, da se ima pričeti grozoviti prizor. Vrata zverinjaka se odpro, vse je tiho, vseh oči so obrnjene proti zverinjaku, vse čaka, kdaj plane kruta zverinjad na ubogo žrtev. Toda — kaj se je zgodilo? Kaj pomeni to strmenje osuple množice? — Mesto divje zveri priskaklja belo jagnjiče in se dobrika obsojencu. Okrog vrata ima privezan trak in na traku napis: „Kralj te je pomilostil.“ Ubogi grešnik skoro ne more verjeti svojim očem. „Ali je mogoče?“ vzklikne, „torej mi ni treba umreti? Torej pomiloščen?“ Potlej pade na kolena in nepopisno hvaležen povzdigne oči in